

A woman, a spaniel and a Walnut tree

Een bespreking van de Notenfamilie Juglandaceae

Binnen de systematische indeling van het Plantenrijk behoort de familie van de Juglandaceae; de Nootachtigen tot de Orde van Juglandales. Tussen taxonomen in de wereld van de botanie bestaat al jaren een strijd of deze indeling de juiste is en sinds 2003 staat de familie volgens het AGP II-systeem tot de Orde van de Fagales met onder andere de families Betulaceae en Fagaceae. Ik laat het gevecht voor wat het is en neem u mee naar mijn favoriete familie: De Juglandaceae met daarin slechts vier genera oftewel geslachten, in alfabetische volgorde: *Carya*, de Bitternoten, *Juglans*, de Walnoten, *Platycarya*, de Kegelnoot en *Pterocarya*, de Vleugelnooten.

Auteur: Jan P. Mauritz

Alle Noten zijn bladverliezende bomen en met enkele uitzonderingen grote tot zeer grote bomen, met name voorkomend in de gematigde streken van het Noordelijk Halfrond, maar er zijn ook vertegenwoordigers van deze familie in de tropen van Zuid-Amerika. Grote exemplaren zijn majestueuze bomen met zware stammen, gedecoreerd met prachtige schorspatronen. De grote gesteltakken bepalen de grote kronen die per geslacht weer sterk verschillen van vorm van sterk opgaand tot breed spreidend.

De bladeren zijn altijd oneven geveerd, dus altijd met een topblad, maar lopen qua lengte en vorm sterk uiteen. Vooral het aantal zijblaadjes, de grootte en vorm ervan is zeer verschillend. De blaadjes staan tegenover elkaar en dat noemen we bladjukken, waarbij de onderste jukken vaak veel kleinere blaadjes hebben dan de middelste- en topjukken. Het eindblad is vaak groot, maar soms ook weer niet. Alle Juglandaceae bloeien éénslachtig en zijn éénhuizig. Dat wil zeggen aparte mannelijke en vrouwelijke bloemen, maar wel voorkomend op één boom. De vrouwelijke bloemen zijn

eindstandige aren aan de jonge twijgen en de mannelijke bloemen zijn meestal veelbloemige katjes aan de voorjarige twijgen. De vrucht is altijd een steenvrucht, maar ook weer sterk uiteenlopend van vorm en grootte. Ook binnen de geslachten. Bij *Carya* bestaat de vrucht uit een gladde, vier- kleppige bolster rond een meestal gevleugelde noot; bij *Juglans*, een ruwe, dikke bolster rond de ruwe en sterk gegroefde walnoot en bij de *Pterocarya* en de *Platycarya* zijn het kleine, gevleugelde nootvruchtjes.

De noten van geselecteerde vruchtstrassen van *Carya illinoensis*, de Pecan-nut en van (selecties van) *Juglans regia*, de Walnoot, worden daadwerkelijk als productienoten in boomgaarden in respectievelijk Amerika en Euro-Azië geteeld. Alle Noten vormen een breed spreidend, diepgaand wortelgestel en hebben een voorkeur voor diep open, voedselrijke, goed vochthoudende drainerende gronden. De bomen zijn echter wel erg verdraagzaam als niet aan alle voorwaarden wordt voldaan. Belangrijk is dat er binnen de familie geen ziekten voorkomen en dat er ook weinig aantasting van insecten

in en op het blad voorkomt en daarom is het onbegrijpelijk dat er zo weinig aanplant van deze bomen in Nederland plaatsvindt. Ja, er komen inderdaad noten aan en dat is voor veel ontwerpers en beheerders van de openbare ruimte vaak de reden om de boom niet aan te planten. Volkomen ten onrechte. In de gemeente Hilversum staan Zwarte Noten op een gedeelte van de Diependaalse laan, de verbindingsweg tussen de A27 en Bloemenveiling van Aalsmeer. *Juglans nigra*, schitterende bomen. Daar komen duizenden auto's en vrachtwagens per dag onderdoor en tijdens mijn werkzame leven in Hilversum nooit een klacht gehoord over vallende noten. Niet één!

Ik stel u de geslachten voor met daarbij de in mijn ogen bijzondere species.

Carya

De Bitternoot, of Hickory noot, is een weinig bekende boom in de openbare ruimte. Niet alleen in Nederland maar vrijwel in heel Europa kom je de boom weinig tegen buiten in botanische

tuinen en daar kom ik dan weer weinig groene collega's tegen. En zo is de cirkel helaas weer rond. Onbekend maakt onbemind! De meeste groenmensen kennen de Hickory alleen van de gereedschapstelen van de spade, de schop en de bijl. Zeer goed, sterk en taai hout dat bij uitstek geschikt is voor gereedschapstelen maar ook fraai toepasbaar is in de afbouw van woningen, lambrising, e.d. Het geslacht *Carya* kent 22 species bestaande uit negen soorten, drie hybride soorten en tien variëteiten waaronder de vruchtbomen. De meeste bomen zijn vreselijk moeilijk uit elkaar te houden en voor een juiste identificatie is een determinatie op de bladeren volstrekt onvoldoende. Naast de bladeren is een grondige studie van de vruchten en de wintertwijgen echt nodig om deze rakkers uit elkaar te houden. In het verleden heeft de *Carya* verschillende grote namen in de botanie, zoals Charles Sargent, Alfred Rehder en W.W. Ashe, het nodige bloed, zweet en tranen gekost en toch zaten ze er in een aantal gevallen gewoon naast. Er zijn minstens acht soortnamen en tien variëteiten en hybriden vervallen verklaard, dan wel naar de tweede rang; de synoniemen verwezen. Op één species na, de *Carya cathayensis* uit de Oost-Chinese provinciën Chekiang en Yunnan en Indo-China (Vietnam, Laos en Cambodja), komen alle Bitternoten voor in het oosten en het midden van de Verenigde Staten met als noordelijke grens Canada en tot in Mexico aan toe. De habitus van de *Carya* is in tegenstelling tot de *Juglans* en de *Pterocarya* meer opgaand met een rechte doorgaande stam en een vrij smalle, regelmatige kroon. De kroon is langwerpig ovaal en open van structuur. De vrucht dragers hebben een meer schermvormige kroon, wat de vruchtzetting en

rijping verbeterd. Het merg is in tegenstelling tot *Juglans* niet geschot of geladderd. Het blad is zoals gezegd oneven geveerd en sterk variabel qua bladlengte van 20-30 centimeter tot 45-60 centimeter lang met drie tot zeventien blaadjes en een topblad dat veel groter is dan de blaadjes aan de bladjukken. De blaadjes zijn lancetvormig tot smal ovaal, omgekeerd eirond en vaak sikkelvormig gebogen met fijn gezaagde bladrand, al dan niet behaard. De blaadjes zitten op de centrale bladsteel of zijn met korte steeltjes daaraan verbonden. Oh ja, ook hier weer: Wel of juist niet behaard en dat kan je bij de soortherkenning vreselijk de das om doen. *Carya*'s hebben één groot probleem en dat is dat ze zo jong mogelijk op de definitieve standplaats moeten worden geplant. De *Carya* heeft een broertje dood aan verplanten en dat is heel jammer, want van de honderd zaailingen blijven er `minder dan twintig over in een maat 20-25. Boomkwekers vinden dat wat weinig, waardoor de boom zichzelf eigenlijk uit de markt prijst. Dat is heel jammer, want het zijn probleemloze bomen en fantastisch toepasbaar in de openbare ruimte.

Het sortiment

Carya cordiformis is vanwege zijn natuurlijke verspreidingsgebied met zeer uiteenlopende gronden van droog tot nat en van redelijk voedselarm tot voedselrijk samen met *Carya ovata* eigenlijk de beste Bitternoot voor toepassing in het openbaar groen. Het wordt een grote boom, 25 tot 30 meter hoog met een schitterende gele herfstkleur. Deze boom is letterlijk overal toepasbaar als de bovengrondse ruimte maar aanwezig is. In parken, brede groenstroken maar ook als straatboom vanwege

Carya ovata

zijn diepgaande wortelgestel. Blad meestal met vier bladjukken en een topblad waarbij de blaadjes naar de top toe steeds groter worden.

Carya illinoensis

Dé leverancier van Hickory-noten. Voor Amerikanen een geliefd borrelnootje, zoals bij ons de pinda. De boom is door zijn vorstgevoeligheid (vooral in zijn jeugdfase) niet echt een aanrader in Nederland. De boom is na ca. twintig jaar vruchtbaar en levert de grootste notenproductie tussen zijn 75ste en 225ste levensjaar. Daarna wordt het langzaam minder, maar zelfs bomen van meer dan 350 jaar oud leveren nog noten.

Juglans nigra 'Laciniata'

Juglans nigra

Juglans nigra bloeiwijze

Juglans nigra in Hilversum

Carya ovata

Grote boom tot 45 meter hoog en de enige Bitternoot die op oudere leeftijd eenvoudig te herkennen is aan zijn grijze schors die vanaf de stamvoet afbladdert in tot 35 centimeter lange schorsstroken die opvallend aan de randen opkrullen. *Carya ovata* is toepasbaar als parkboom en langs brede doorgaande wegen. De boom kan prima in verharding, mits hij zijn diep en spreidende wortels kwijt kan.

Juglans

De belangrijkste en voornaamste vertegenwoordiger van de familie van de Juglandaceae is het geslacht *Juglans*; de Walnoot. Het geslacht kent zeven soorten, een hybride soort en buiten de vruchtrassen CV's van *Juglans regia* om nog zeven cultuurvariëteiten. In de naamlijst Houtige Gewassen 2005-2010 noemt Marco Hoffman meer dan tachtig CV's van de vruchtrassen van *Juglans regia* waaronder een aantal onder nummer. Deze, nog naamloze bomen, worden momenteel in onderzoek gevolgd of ze een bijdrage leveren aan het verbeteren en/of uitbreiden van het sortiment. De geografische spreiding van *Juglans* is met name over het Noordelijk Halfrond en twee soorten in Zuid-Amerika.

De botanische naam *Juglans* is afgeleid van *Jovis glans* = de eikel van Jupiter; de Romeinse oppergod en dat is hét bewijs van de redenering 'Niet alle eikels groeien aan een boom'.

Juglans nigra

Juglans regia is in Zuid-Oost Europa, Klein-Azië en in de Kaukasus al sinds de Oudheid bekend. Ook in de Bijbel wordt in Hooglied 6 II vers 11 een Notenhof genoemd, aangeplant door koning Salomo in de vallei van de rivier de Jordaan. Verder werden walnoten meegenomen door de Romeinse legioenen die Midden en West-Europa veroverden en de noten op heel veel plaatsen uitplanten als voedsel voor mens en dier. Al voor de jaartelling werd de Walnoot gebruikt als medicijn, leverancier van voedsel, maar ook als symbool van vruchtbaarheid. Bruiden werden met walnoten bestrooid in de hoop op een rijke kinderzegen. Het in deze tijd gebruik van rijstkorrels levert in ieder geval minder pijnlijke bulten op. Feit is wel dat de *Juglans regia* bij boerderijen geplant werd, enerzijds tegen de muggen en anderzijds voor schaduw in de woning. Beide eigenschappen zijn nuttig en waardevol. Het is van oudsher gebruikelijk om walnoten niet met de hand te plukken, maar die met lange stokken en knuppels uit de bomen te slaan. De meeste notenbundels zitten aan de buitenzijde en in de top van de kroon. Hiervoor zijn grote, hoge ladders nodig om in de kroon te kunnen komen en hiermee kunnen de jonge, broze takken beschadigd worden en dat is weer slecht voor de oogst.

Een oud Engels volksrijmpje zegt: "A woman, a spaniel and a Walnut tree, the more you beat them, the better they be." Zoals u zult begrijpen neemt ondergetekende geen enkele

Juglans regia 'Purpurea'

Juglans nigra geladderd merg

verantwoordelijkheid voor dit rijmpje en al helemaal niet voor de eventuele gevolgen ervan.

In tegenstelling tot de *Carya*'s vormen de meeste *Juglans* soorten korte, zware stammen, met brede, zware onregelmatig open kronen bestaande uit breed spreidende, zware gesteltakken en dikke, stevige twijgen. Bijzonder

kenmerk van alle Juglans is dat de overjarige twijgen geladderd of geschoot merg bezitten

Het sortiment

Juglans ailantifolia; de Japanse Walnoot

Deze boom komt van nature voor in het bergland van Japan. De boom is omstreeks 1860 in Europa geïntroduceerd en is een middelgrote tot grote boom van 15 tot 17 meter hoog. Het blad lijkt, zoals de naam al aangeeft, op het blad van Ailanthus, de Hemel boom en is bij jonge bomen wel 80-90 centimeter lang met 6 tot 8 bladjuken en een groot topblad. De blaadjes zitten eigenlijk op de centrale bladsteel. Is goed toepasbaar in parken en grote brede groenstroken.

Juglans cathayensis; de Chinese Walnoot

In zijn natuurlijke verspreidingsgebied, midden en West China wordt de boom circa 20 tot 22 meter hoog. Bijzonder aan deze boom is dat de jonge twijgen, de centrale bladspillen, de middennerfen van de blaadjes en de bolsters van de vruchten kleverig en klierachtig behaard zijn. Ik heb de boom nog nooit mogen aanschouwen.

Juglans cinerea, de Grijs Walnoot

Forse boom tot 22 tot 23 meter hoog met een brede, open en onregelmatige kroon op een korte zware stam die zich al snel vertakt in zware gesteltakken. Op oudere leeftijd wordt de schors asgrijs, vandaar de naam, met diep gegroefde netvormige schorsruggen. Uit de noten wordt een zoete stroop gewonnen en uit de bolsters een oranje-gele verfstof. Juglans cinerea is een fraaie parkboom op de betere, vruchtbare gronden.

Juglans microcarpa, de kleine Walnoot

Deze kleinste vertegenwoordiger van het geslacht Juglans laat ik toch even langs komen. Het is een kleine, vaak struikachtige boom van 7 tot 9 meter hoog en vormt een zeer brede open kroon. Te herkennen aan de dunnere twijgen en de talrijke, dunne lancetvormige blaadjes met drie veel kleinere topblaadjes. Moet wel op een beschutte plek staan in verband met vorstgevoeligheid.

Juglans regia, de Gewone Walnoot of Okkernoot

Zoals al eerder gezegd komt de Gewone Walnoot uit Zuid-Oost Europa, Klein-Azië tot ver in India en Oost-China en Japan. Het natuurlijke verspreidingsgebied is niet exact te omlijnen omdat deze boom al sinds de Oudheid in cultuur is en voor onze jaartelling door oude

handelsvolken en karavanen zowel naar Oost-Azië als naar West-Europa verspreid werden. Juglans regia is niet inheems in Amerika maar er zijn enorme arealen vruchtrassen in onder meer in de staten Oregon en Californië aangeplant als productieplantages.

Het is ook de bekendste vertegenwoordiger van het geslacht en iedereen heeft wel eens een grote Notenboom zien staan, een grote statige boom met een brede, spreidende kroon op een zware meestal korte stam met zware gesteltakken en dikke knokkige twijgen.

Het blad bestaat uit twee tot vier jukken met een topblad. De bloei is in mei, na de bladvorming en is sterk vorstgevoelig. De mannelijke, groene katjes zijn 6 tot 9 centimeter lang en de vrouwelijke bloemen alleenstaand of in groepen van 2 tot 3 tot zeven bij elkaar, aan de uiteinden van de jonge scheuten.

Voor de commerciële Notencultuur zijn zowel in Europa als in Noord Amerika vele cultuurvariëteiten geselecteerd. Voor Nederland zijn de volgende CV's goed toepasbaar; 'Axel', 'Broadview', 'Buccaneer', 'Coenen', 'Hansen', 'Plovdivski', en 'Rote Donaunuss'. Naast deze productie vruchtbomen zijn er een aantal bijzondere CV's van Juglans regia vanwege hun sierwaarde, zoals de Juglans regia 'Laciniata' met diep ingesneden blad, de Juglans regia 'Pendula' waarbij de takken overbuigen en zelfs tot aan de grond neerhangen en de Juglans regia 'Purpurea' met dofrode bladeren. Deze laatste is wel een zwakke groeier, dus op een goede, warme, open, voedzame standplaats kunt u genieten van deze bijzondere boom.

Niet voor niets heb ik boven deze sortimentsbeschrijving geschreven 'de meeste Juglanssoorten ...', want er is vaak een buitenbeentje. En inderdaad! Zo ook binnen het geslacht Juglans is die aanwezig. Dames en heren, mag ik u voorstellen, (tromgeroffel). Mijn favoriete boom: de Juglans nigra; de Zwarte noot. Deze boom is één van de belangrijkste en meest waardevolle houtsoort in de soortenrijke, gemengde loofbossen in het midden een oosten van Noord Amerika en Zuid- Oost Canada. Andere geslachten in deze loofbossen zijn onder andere Liriodendron, Fraxinus, Prunus, Fagus, Carya's en Quercus soorten. De boom werd in 1629 in Engeland geïntroduceerd door John Tradescant, de 'Kings Gardener' van de

Britse koning Karel I. De Zwarte Noot is een machtige, majesteitlijke boom die in optimale groeiomstandigheden onder andere in de stroomgebieden van de grote rivieren in Noord-Amerika uit kunnen groeien tot enorme bomen van 45 tot 50 meter hoog. In Europa staan voor zover bij mij bekend de grootste exemplaren in Volkspark in Stuttgart en in Parc la Tête D'Or in Lyon. De grootste exemplaren zijn circa 30 meter hoog met prachtige en machtige kronen, fabelachtig mooie stammen met regelmatige schorspatronen en dan dat transparante bladerdek. Gewoon geen woorden voor. Bomen waar zelfs ik stil van word, vandaar mijn passie voor de Juglans nigra.

In tegenstelling tot alle andere Juglanssoorten vormt de boom een lange, rechte en doorgaande stam met een vrij regelmatige kroonopbouw die in de jeugdfase veel meer opgaand is dan spreidend is. Op latere leeftijd wordt ook deze kroon wel is waar breed spreidend maar dan wel vanaf een hoogte van 15 tot 18 meter op een rechte stam met een omtrek van 3 tot 4 meter. De schors op de jonge boom is licht grijsbruin en schubbig. Op latere leeftijd wordt de schors schitterend donkergrijs met diepe ruitvormige groeven en afgeronde schorsruggen. De bladeren zijn 40 tot 65 centimeter lang oneven geveerd waarbij het topblaadje vaak ontbreekt en dus schijnbaar even geveerd is. Het blad bestaat uit 7 tot 11 jukken met 15 tot 23 lancetvormige blaadjes van 6 tot 15 centimeter lang. Het blad is aan de bovenzijde glanzend heldergroen en op de middennerf behaard. De onderzijde is lichtgroen en geheel behaard met kliertjes en okselbaarden. De bladrand is fijngezaagd en de nerven lopen niet door tot in de bladrand. Als je het blad wrijft, komt er een welriekende geur vrij. De bloei is eind mei begin juni zoals alle Juglandaceae en de vruchten zijn alleenstaand of in bundels van 2 tot 3 bijeen aan een vrij dikke, stevige steel. De vruchten zijn kogelrond, met een geelgroene bolster. Het hout van de noten heeft een zeer grote faam en dan niet alleen van Juglans regia, maar ook zeker van Juglans nigra. Het harde, zware hout van deze boom is donkerder bruin met een paarsviolet tint en wordt onder andere gebruikt voor beeldhouwwerk, houtsnijwerk, fijn fineerwerk van met name het prachtig getekende wortelnoten hout op kasten, piano's en andere instrumenten. Noten hout wordt ook toegepast voor het vervaardigen van kolven van dure jacht en sportgeweren. Juglans nigra is echt overal toepasbaar, in parken, op begraafplaatsen, in

groenstroken maar ook in verhardingen. Het is een probleemloze boom, ziektevrrije boom dus aanplanten die boom en je zult er absoluut geen spijt van krijgen. Een schitterende CV is Juglans nigra 'Laciniata', waarbij de blaadjes diep ingesneden zijn waardoor de kroon nog transparanter wordt dan bij de soort. Een schitterende verschijning!

Pterocarya, de Vleugelnoot

Het geslacht Pterocarya omvat drie soorten en een hybride soort en een beperkt aantal CV's. Vleugelnooten komen van nature voor al naar gelang de soort in Zuid-Oost Europa, Klein-Azië, China en Japan en zijn afhankelijk van de soort bomen van de eerste en de tweede grootte met hoge, zware, breed uitgroeiende kronen of zware meerstammige boomvormige struiken van eveneens formidabele omvang. De bomen bereiken niet zelden een hoogte van 20 tot 25 meter en hebben van nature een zware, korte stam met een vrij lage kroonvertakking met breed

afstaande gesteltakken. Ze onderscheiden zich van Carya en Juglans door de kleine nootjes die voorzien zijn van vruchtvlugels die ontstaan zijn uit de twee uitgroeide draagblaadjes van de vrouwelijke bloemen. Pterocarya's zijn prachtige parkbomen en houden van een diep doorwortelbare, vochthoudende vruchtbare grond. Net als Juglans heeft de Vleugelnoot altijd geladderd merg in de twijgen, die afhankelijk van de soort olijfgroen tot roodbruin van kleur zijn. De ruwe stamschors is van muisgrijs blauw tot donkergrijs en zelfs zwartgrijs met op later leeftijd min of meer diep gegroefde schorsribben. Zeer karakteristiek voor de soort zijn de knoppen, meestal naakt en alleen bij P. rhoifolia korte tijd bedekt met knopschubben. De knoppen staan op lange stelen met 2 tot 3 bijeen boven het bladmerk. In deze knoppen zijn de compact toegevoegen geveerde bladeren al goed herkenbaar. De bladeren zijn oneven geveerd en afhankelijk van de soort 20 tot 45 centimeter lang met vier tot twaalf bladjuken en een

topblad. De bloeiwijze is bij de meeste mensen wel bekend. De vrouwelijke katjes zijn zeer lang en smal en ontstaan na de bladontwikkeling in de bladoksels. De manlijke katjes ontstaan uit speciale zijknoppen van de éénjarige twijgen. Tijdens de vruchtzetting groeien de vrouwelijke katjes uit tot zeer lange hangende vruchtkatjes, vaak in bundels bijeen vol met de gevleugelde nootjes.

Het sortiment

Pterocarya fraxinifolia, de Kaukasische Vleugelnoot

Deze hoog opgaande boom komt van nature voor ten oosten van de Zwarte Zee tot in Noord-Iran en groeit bij voorkeur langs rivieren waarbij de boom tijdelijke overstromingen goed verdraagt. De boom vormt op deze vochtige

Pterocarya stam

gronden vaak veel en zware wortelopslag. Het is een prachtige en machtige parkboom die ook goed op drogere gronden goed gedijt. Voor de toepassing als straat en laanboom moet deze boom op de kwekerij op lengte gekweekt en op zijn standplaats tijdig opgekroond worden om een vrije doorgang te realiseren. Er bestaat een gedrongen vorm van deze Vleugelnoot de var. *dumosa*. Dit is meer een struikvorm met een dichte, gesloten, compacte kroon. Deze vorm zou op een hoogstam veredeld kunnen worden ten behoeve van gebruik op pleinen en brede groenstroken. Nadeel is dat de boom veel minder bloeit dan de soort. De CV 'Heereplein' is een selectie met een iets wat meer regelmatige kroonopbouw dan de soort en wordt vegetatief vermeerderd.

Pterocarya rhoifolia, de Japanse Vleugelnoot

Deze boom komt van nature voor in koele en gematigde bergvalleien van Japan. In 1888 is hij in Europa geïntroduceerd. In zijn jeugdfase heeft de boom een opgaande takstand, waardoor er een vrij opgaande boom ontstaat die op oudere leeftijd met meer afstaande takken een brede kroon vorm krijgt. Het blad is lang tot wel 50 centimeter lang met vijf tot twaalf bladjukken en een groot topblad. Er bestaat een CV, namelijk *Pterocarya rhoifolia* 'Bokravention', die de handelsnaam Kyoto Convention heeft gekregen naar de grote Klimaatconferentie in 1973-1974 met een vervolg in 1999. De boom is ook opgenomen in het Nederlandse Gebruikswaarde onderzoek van laan en parkbomen (zie www.straatbomen.nl).

Pterocarya stenoptera, de Chinese Vleugelnoot
Kleinere boom dan de twee vorige Vleugelnooten

Pterocarya stenoptera

maar met een smal opgaande kroon. Belangrijk voordeel is dat de boom geen wortelopslag maakt en dat de takstructuur minder grof is als met name van *P. fraxinifolia*. In de jeugdfase is de boom herkenbaar aan deze fijnere takstructuur en de muisgrijze gladde stam waar op later leeftijd overlangs gegroefd grijs schors ontstaat. Het belangrijkste kenmerk voor herkenning van de Chinese Vleugelnoot is dat de centrale bladspil van het blad duidelijk gevleugeld is tussen de bladjukken. Het komt in Europa nogal eens voor dat deze boom verkocht wordt voor *P. fraxinifolia* en/of als *P. rhoifolia*. De boom groeit namelijk veel beter en sneller dan de andere Vleugelnooten en door afnemende kennis van plantmaterialen bij opdrachtgevers wordt er nogal eens wat anders geleverd dan gevraagd. En dat blijkt in vele gevallen nog straffeloos te kunnen ook.

Pterocarya x rehderiana

Een cultuurhybride die gewonnen is in het Arnold Arboretum bij Boston (USA) uit zaad vanuit Frankrijk van een spontane kruising van *P. fraxinifolia* en *P. stenoptera*. De boom heeft eigenschappen van beide ouders, groeit beter dan *P. fraxinifolia* en is weinig tot niet in cultuur.

Platycarya, de Kegelnoot

Het laatste geslacht binnen de Juglandaceae is een zogenaamde Kegelnoot. Het is een monotypisch geslacht, dat wil zeggen dat er maar een soort van bestaat; *Platycarya strobilacea*. Deze boom is nauwelijks winterhard in Nederland, maar een bijzonder fraai exemplaar staat in Parc d'Auteuil in Parijs, geplant in 1907 en nu al meer dan 20 meter hoog. In ditzelfde park staat ook de hoogste Chinese Vleugelnoot van Europa, een schitterend exemplaar met een

Platycarya bloeiwijze

Platycarya blad bloeiwijze

Kroondiameter van meer dan 28 meter. Een bijzonder park, waar genieten van bomen en dan vooral van deze species van de Juglandaceae meer is dan alleen genieten. Ervaar het zelf en dan begrijp je wat ik bedoel.